

на въ нѣкакво изтърпване и тя подигаше изредко глава и гледаше съ нѣкакъв особень погледъ, който горѣше отъ пламъка на безумието. Гѣжни и мѣчителни часове. Цѣлата нощъ не мигнаха. Тѣ я прѣкараха до леглото на умирающия войникъ. Тази бѣше послѣдната нощъ, която ги свързваше съ него. Отъ утрѣ и тѣхния милъ човѣкъ ще бѣде въ вѣчна нощъ, далечъ отъ тѣхъ. Сѣ тѣй мина грѣмето и на другия день до пладнѣ.

Часътъ е вече 12, всички се готвятъ за обѣдъ. Самарянкитѣ прислужваха на болнитѣ съ храна. Санитарътъ бѣше се прибралъ при аптекаря и се готвѣха да ядатъ. Въ трапезарията на лѣкаритѣ се чуваше обикновения шумъ и звѣнтежъ на чинии, вилици и ножове. Вѣтъръ задуха и засвири край жглитѣ и коминитѣ на болницата. Нѣщо необикновено, сѣкашъ ставаше. Мичето съ сълзи на очи събщи на другитѣ сестри, че Талю е въ прѣдсмъртна агония. Старшата сестра бѣше до леглото му, а около нея безмълвно съ скръбно помрачени лица стояха Талювитѣ близки.

— Талю изгасна, каза Мичето на санитаря и аптекаря, и зе да бърше сълзитѣ си.

Слѣдъ обѣдъ санитаря и аптекаря отидоха въ болничната черквица да се простятъ

съ Талю. Майката седнала до него плачеше и нареждаше неутѣшно.

— Не плачи майко, продума санитаря. Спокойствие, майко. Всичко е отишло. Всичко. Нека Стойчо да ти е живъ.

— О, синко, синко, какъ да не тѣжа и плача за добрия ми момъкъ. До днесъ на човѣка лоша дума не е казалъ . . .

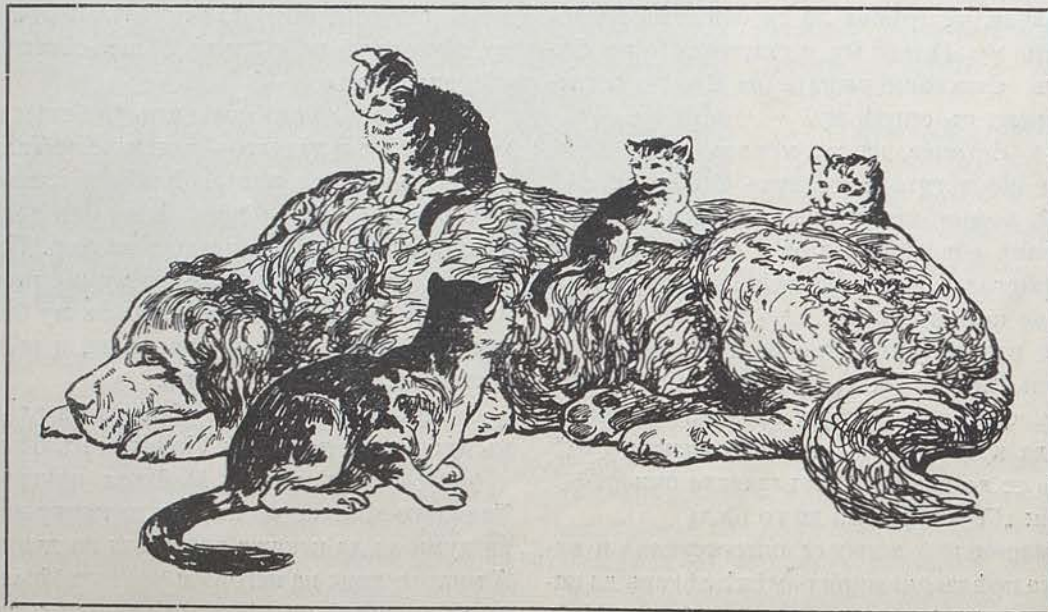
— Майко, тѣй добритѣ хора въ мѣжки умирають . . .

— Синко, синко . . . завайка пакъ тя и пригърна санитаря въ скръбнитѣ си обятия и облѣ рамото му съ порой сълзи.

Аптекарьтъ заплака. Санитарътъ не изтърпѣ. Ридание го разтрѣсе и слѣ се въ плача на осиротѣлата майка и тоя на аптекаря и понесе се слѣдъ отлетѣлата душа на Талю да я догони и събщи, че майка му е неутѣшима. А жена му е занемѣла отъ скръбъ по него и сега люлѣ дѣтенцето въ рѣцѣтъ си и пѣе му гѣсенята на безумието — замѣнила прощания ѣ плачь.

Санитаря и аптекаря промълвиха: „Богъ да го протси, майко. Не плачи, майко“ . . . и излѣзоха, а тя остана сама съ мъртвия трупъ въ малката черквица на болницата. Това бѣше прощалния часъ на майката съ сина.

София, Мартъ 1913 год.

ДРУЖБА.